OBRAZ

Co vlastně uvidím, když budu zírat
na obraz visící na stěně
bude víc žít, nebo já zmírat?
To není všechno, ještě ne…
Zoufalství v tváři v rámu vidím
ach Bože, teď mě napadlo
ten nuzný žebrák, co na něj civím
jsem já! A obraz zrcadlo

DIVÁK

Na plátně promítali pohyblivý obraz
člověka, který žil život plný zklamání
a mě napadlo, že se dívám na svůj odraz
že se mám před sebou jako na dlani
potácel se mezi zamčenými dveřmi bez hesla
aniž by vůbec věděl, proč trpí za své činy
než přišly titulky, usadil se také sám do křesla
to aby viděl, jak se zas trápí někdo jiný
a musel vidět mě, jak se z kina tiše plížím
to abych nikdy už toho mizeru neviděl
za rohem jsem se však přistihl, že k němu vlastně vzhlížím
kdybych jím sám nebyl, snad bych si záviděl

KOLOBĚH

Jaký je úděl co mám tady
hýřit a chlastat či umřít hlady
to všechno a nic smysl dává
koloběh nikdy nepřestává
až umřu jednou, převtělím se a budu zase skromně žít
však do té doby, než to přijde, čichám si zespod na pažit

O BÁSNIKOVI, KTERÝ SE NENÁVIDĚL

Sedával denně na terase
a tužkou škrábal na papír
vyléval si tak zlost a nářek
sám se sebou chtěl najít mír
ve dne i v noci, za slunce, za deště
napsal už toho víc, než dost
proč vlastně vzpomínám, jako by snad ještě
nebyla to moje přítomnost

ZTRACENÁ

Dochází verše a neladí rýmy
jak psát dál, když nejde slovy to svými
zmizely rýmy a chybí mi verše
nechybí v jediné, chybí mi ve všech
zlomené verše a rozbité rýmy
slepé jsou uličky mé, nevidím-li
ztracené rýmy, ztracené verše
ztracený básník, ztracené je vše